

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΑΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 120. Ἐξά-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Διήμετου γράσει διατίμη. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει
τῶν ἑλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξήμενοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΑΙΛΥΘΥΝΗΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ὁσοῦδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐραπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 10 Φεβρουαρίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 11

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑL. BADIN

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

— Κατάλαβα, κύριε.

Καὶ ὁ Γιάννης κἀνοντας μεταβολὴ
βγήκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Τ' ἀδελφία
του μὲ τὰ τρία ζῶα τὸν περιέμεναν
στὸν διάδρομο. Βγαίνοντας στὸν δρό-
μο, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν καλά,
καλὰ τὰ παιδιὰ βρέθηκαν στὴν πλα-
τεῖα. Ἐκεῖ κἀθησαν νὰ
ξεκουραστοῦν λίγο.

Ὁ Γιάννης καταταρχυ-
μένως συλλογιζόταν τί νὰ
κάνη.

«Ἐδῶ δὲν γνωρίζουμε
κανένα. Ποῖς θὰ μᾶς ρω-
τήσῃ ἂν ἔχουμε φωμὶ, ἂν
πεινοῦμε; Καὶ σὰν βρα-
δυάσῃ ποῦ θὰ πάμε νὰ
πλαγιάσουμε γιὰ νὰ μὴ
κοιμηθοῦμε στοὺς δρόμους;
Γι' αὐτὰ λοιπὸν θαλασσα-
πνιγήκαμε, καὶ τραδήσαμε
τόσα καὶ τόσα γιὰ νὰ βρε-
θοῦμε ἐδῶ παντέρημα καὶ
ξένα, χωρὶς κανένα ἀπο-
κούμπι.»

Καὶ τὸ καλὸ παιδί σή-
κωσε τὰ βουρκωμένα μά-
τια του στὸν ξάστερο οὐ-
ρανὸ γιὰ νὰ μὴν δοῦν τ'
ἀδελφία του πῶς δά-
κρυσσε.

«ὦ! Θεέ μου» ἔλεγε
μέσα του κοιτάζοντας τὸν
οὐρανὸ. «ὦ, Θεέ μου, εἶ-
ναι δυνατὸ νὰ πεθάνῃ ἄν-
θρωπος ἀπὸ τὴν πείνα
στὸν ἄμορφο τοῦτον τόπο
μὲ τὸν λαμπρότατο ἥλιο,
ποῦ μὲ τίς ἀχτίδες του
κάνει νὰ φαίνωνται χρυ-
σαφιὰ ὡς καὶ τὰ λερωμένα
κουρέλια τῶν ζητιάνων;»

Ὁ Μιχαλάκης εἶδε τὸν

ἀδελφὸ του συλλογιζόμενον καὶ τὸν
ρώτησε:

— Γιατί δὲν πηγαίνουμε τώρα ἀ-
μέσως στὸν θεῖο Θωμᾶ;

— Δὲν μοῦ εἶπαν ἀκόμη ποῦ κά-
θεται ἡσούχασε ὁμως, Μιχαλάκη μου,
καὶ θὰ τὸν βροῦμε.

— Μὰ ἐγὼ ἀρχίζω νὰ πεινάω πο-
λὺ, εἶπε ὁ Φραγκίσκος.

— Πεινάς; εἶπε ὁ Γιάννης μὲ φω-
νὴ ποῦ πνιγόταν ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

«Ἄχ! ἀναστέναξε, δὲν ἔχω πεν-

τάρα». Καὶ τὰ δάκρυα κόλησαν στὰ
μάγουλά του.

Ὁ Κίτσος κι' ὁ Κοκκὸς κοίταζαν
μὲ ἀπορία τοὺς τρεῖς μικροὺς τοὺς
κυρίως. Μόνον ὁ Ἄλῃς φαινόταν
πῶς καταλάβαινε τὴ δύσκολη θέση
τους. Κἀθησε λοιπὸν στὰ πόδια τοῦ
Γιάννη, καὶ ἔγλειψε μὲ ἀγάπη τὰ χέ-
ρια του σὰν νὰ τοῦλεγε: «Κουράγιο,
ἀφεντικὸ! ἐγὼ, ἐγὼ εἶμαι δὲ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Τί θύνη ὁ θεῖος Θωμᾶς!

Καθὼς τὰ τρία παιδιὰ
κἀθονταν καὶ ἐκλαιγαν, ἀ-
κουσαν ἔξαφνα μιὰ γνωστὴ
φωνὴ νὰ λέη:

— Ἐ! νὰ τοὺς οἱ τρεῖς
μικροὶ μου φίλοι!

Ὁ Γιάννης σηκώνοντας
τὰ μάτια εἶδε μπροστά
του ἕνα νέο ποῦ τὸν εἶχε
γνωρίσει στὴν «Ἐλπίδα»
καὶ ποῦ εἶχε περιποιηθῆ
πολὺ τὰ παιδιὰ στὸ διὰ-
στημα τῶ ταξειδιοῦ.

Ἡ ἔαφνικὴ, αὐτὴ σι-
νάντηση ἔδωσε ἀμέσως
θάρρος στὸν Γιάννη. Χω-
ρὶς πολλὰ ἐξήγησε στὸν
νέο τὴν κακοτυχία τους:
νὰ βρεθοῦν στὸν ξένο ἐ-
κείνο τόπο, χωρὶς χρήμα-
τα, χωρὶς προστατὴ καὶ
παντέρημα.

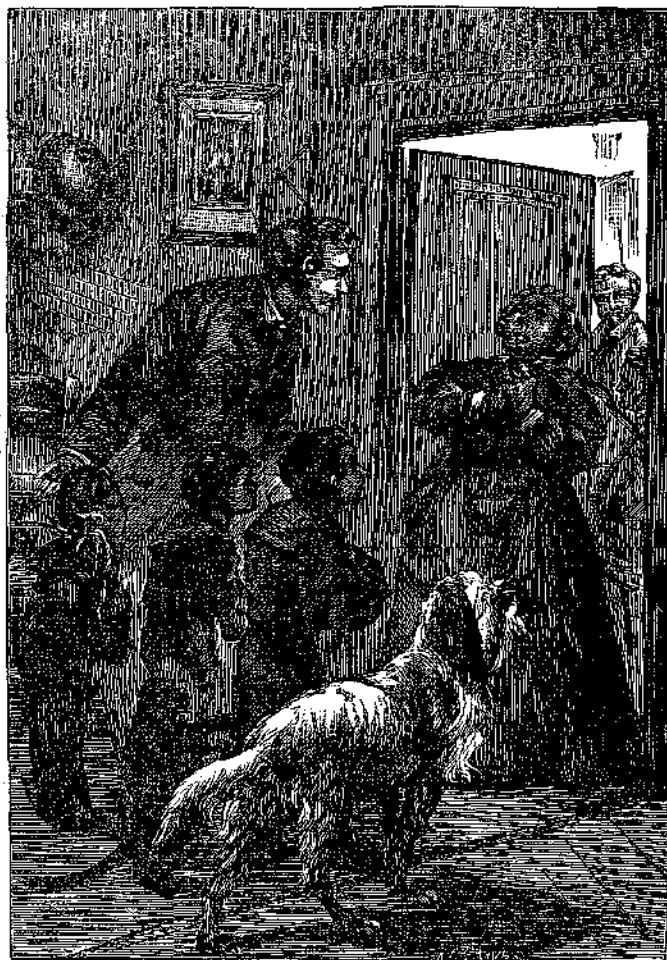
— Ἄμ' ὁ θεῖος σου;
Δὲν ἤρθατε ἐδῶ ἰσα-ἰσα
γιὰ νὰ βρῆτε τὸν θεῖο σας;

— Βέβαια, ἀποκρίθηκε
ὁ Γιάννης, ἀλλὰ δυστυχῶς
κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς
πῆ ποῦ κἀθεται.

— Ἐλα δά! δὲν γίνε-
ται. Εἶμαι βέβαιος πῶς ἂν
ἀνοκατευθῶ ἐγὼ στὴν ὁδό-
θεσῆ θὰ τὸν ἀνακαλύψουμε.

— ὦ, κύριε, θὰ μᾶς κά-
νετε μεγάλο καλὸ.

— Λοιπὸν ἔλατε μαζὺ

—Ποῦ μοῦ τὸ κουβάλησες ὅλο αὐτὸ τὸ θηριοτροφεῖο;(Σελ. 94, στ.α')

Η ΦΙΛΙΤΣΑ ΔΕΧΕΤΑΙ

Τό κοριτσάκι του θυρωρού ανέβηκε να παίξει με τή Φιλίτσα. Τό κοριτσάκι του θυρωρού είναι φτωχό. Η Φιλίτσα έχει βλῆ τήν πολυκατοικία δική της. Αυτό όμως δέν τῆς πολυαρέσει, καί μιὰ μέρα πρότεινε στό κοριτσάκι του θυρωρού νά ἀλλάξῃ τήν πολυκατοικία με ἕνα σπασμένο πῆλινο βάζο. Ἀλλά καί τό κοριτσάκι του θυρωρού προτίμησε τὸ σπασμένο βάζο με τίς ἀσπρες μαργαριτρες, ἀπὸ τήν πολυκατοικία.

Τό κοριτσάκι του θυρωρού είναι γεμάτο θαυμασμό καί σεβασμό. Κοιτάζει τὰ ταπέτα, καί δέν πατάει ἀπάνω, κοιτάζει τὰ κρύσταλλα. Κάπου σέ μιὰ γωνιά τῆν τρώμαξε ἕνας θεόρατος πορσελάνενιος ἀραπας! Μπα, Θεέ μου! Πῶς ζοῦνε με αὐτὸν τὸν ἀραπα νόχτα-μέρα δῶ μέσα! Στὸ δικό τους φτωχικό σπιτάκι δέν ὑπάρχουν τέτοια ἀνησυχαστικά πράγματα!

Ἡ Φιλίτσα προχωρεῖ μπροστά. Ἐχει τὰ χέρια σταυρωμένα πίσω της καί ὁ μεγάλος ρόζ φιδόκος της κουνιέται δεξιά-ἀριστερά στὰ ζωηρά βήματα τῶν μικρῶν ποδιῶν της. Μπαίνουν στήν κάμαρά της. Τό κοριτσάκι του θυρωρού ἀνοίγει τὸ στόμα ὡς τ' αὐτιά ἀπὸ ἐκπληξῆ. Ὑστερα ἀναπνέει δύσκολα, καί τὰ παιδικὰ ματάκια του τριφυρνᾶνε στὸ δωμάτιο. Τί πράγματα! Τί θάματα! Τί κρεβδατάκι με τούλια, τί ντουλάπες γυαλιστερές, τί ἐταζέρες με παιγνίδια! Καί ἥλιος ἀπ' ὄλες τίς μεριές καί φῶς καί χαρά.

Ἐνα ἀρνάκι ἀναποδογυρισμένο χάμου, τραβάει τὸ κοριτσάκι. Γονατίζει.

— Αὐτὸ εἶναι ἀρνάτσι! λέει. Καί τὸ σηκώνει, τὸ στήνει ἑρθιο, τὸ συγυρίζει.

— Μπέιέι! κάνει ἡ Φιλίτσα, γιὰ νὰ μὴν ὑστερήσῃ. Δέν ξέρει κι' ὄλα νὰ πῆ τίποτ' ἄλλο. Μόλις εἶναι δύο-μισο χρονῶν!

— Ἀ! ἕνα πουλάκι! Ἀχ! νὰ ἦταν ζωντανόυλι! Ἐδῶ εἶναι τὰ ματάκια του, ἔδῶ τὰ φτερά του, ἔδῶ τὰ ποδαράκια του!

— Τόσου-τόσου! κάνει ἡ Φιλίτσα, καί κοιτάζει τὸ σφῶ κοριτσάκι του θυρωρού με θαυμασμό, ποῦ μιλάει ἔτσι γρήγορα. Ροδάνι ἡ γλώσσα του!

— Αὐτὴ ἡ κούκλα εἶναι ξανθιά, σὰν χρυσαφάκι εἶναι τὰ μαλλιά της, καί τὸ φουστάνι της εἶναι μεταξωτό! Πῶ! πῶ! βρασιὰ! Κλεῖ καί τὰ ματάκια. Πῶς τὸ λένε!

— Ρήνα! λέει ἡ Φιλίτσα. Χτυπάει τὰ χέρια με ἀνεξήγητη χαρά, γελᾷ καί γυροφέρνει τὸ δωμάτιο πηδώντας.

Τὸ φτωχὸ κοριτσάκι, ἀγκαλιάζει μιὰ τεράστια βελουδένια γάτα.

— Μ' ἀρέσει ἡ Ψιφίνα. Ἄν τὴν εἶχα ἐγὼ θὰ κοιμόμουν μαζί της. Στὸ παλιό μας σπιτί, εἶχα μιὰ ζωντανή. Ἀλλά τώρα, ἔδῶ δέν ἀφήνουν νὰ ἔχουμε γάτα. Θὰ τῆς ἔδεναν ἕναν τόσο κόκκινο φιδόκο. Καί θὰ τὴ χάιδευαν ὄλοένα!

Μισοκλεῖ τὰ μάτια. Καί ἀκουμπᾷ τὸ κεφαλάκι της στὸ μαλλιάρδ παιγνίδι. Καθὼς τὸ ζούλησε, ἀκούστηκε ἕνα ζωηρό: Νίκου! νίκου! Τινάχτηκε τρομαγμένη. Ἡ Φιλίτσα ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια. Τὸ κοριτσάκι θαύμασε!

— Μιλάει κι' ὄλα! Καί τὴν ἐξετάζει ἀπ' ὄλες τίς μεριές.

Ἡ Φιλίτσα καμαρώνει, καμαρώνει γεμάτη χαρά. Τὸ σούρουπο κέφτει.

— Ἐχω κι' ἄλλα! λέει κι' ἀνοίγει ἕνα χαμηλὸ ντουλάπι. Χέρια ἀπὸ κούκλες, σπασμένα κεφάλια, ρόδες, παπάκια κομματιασμένα ξεχύνονται.

— Αὐτὰ εἶναι ὄρατα! λέει με κάμαρι ἡ Φιλίτσα.

Κάθεται χάμου. Καί προσπαθεῖ νὰ βιδώσῃ με ρόδα αἰθηροδρόμου σ' ἕνα φασουλή.

Τὸ κοριτσάκι τοῦ θυρωροῦ γυροφέρνει. Κάπου σ' ἕνα ντουλάπι βρι-

σκει κάτι κουλουράκια καί γλυκά. Κι' ἐνῶ ἡ Φιλίτσα ἰδρώνει καί ξεφουσκᾷ με τὸ φασουλή της, τὸ κοριτσάκι τοῦ θυρωροῦ μασουλάει με ἑρεξη τὰ νόστιμα γλυκά.

ΜΥΡΡΑ ΛΟΟΗ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ F. H. BURNETT

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὴν πρώτη φορά ποῦ ἡ Σάρα ἀσχολήθηκε μαζί της ἦταν ἕνα πρωτὸ ποῦ περνώντας ἀπὸ μιὰ κάμαρα εἶδε τὴ μίς Μιντοῖν καί τὴ μίς Ἀμέλια νὰ βάζουν ὄλες τίς προσπιθιέτες τους γιὰ νὰ ἡμερώσουν ἕνα παιδί ποῦ ἔκλαιγε, χωρὶς, ὡστόσο, νὰ καταφέρνουν τίποτε. Τόσο ζωηρὴ μάλιστα ἦταν ἡ ἀντίσταση τῆς μικρῆς, ὥστε ἡ μίς Μιντοῖν εἶχε ἀναγκασθῆ νὰ δώσῃ σημαντικὰ τὸν τόνο τῆς φωνῆς της γιὰ νὰ μπόρῃ ν' ἀκούγεται.

— Σιωπή, Λόττη! φώναξε ἡ μίς Μιντοῖν.

— Ὡ ὦ ὦ! κλαούριζε ἡ Λόττη. Δέν ἔχω πιά μαμμά!

— Λόττη, πάψε πιά νὰ κλαῖς! ἔλα, χρυσό μου, μὴν κλαῖς πιά ἔτσι! ξεφώνιζε ἡ μίς Ἀμέλια.

— Ὡ ὦ ὦ! ἔκανε ἡ Λόττη με ὄση δύναμη εἶχαν τὰ πλεμόνια της. Δέν ἔχω πιά μαμμά!

— Βούρδουλας σοῦ ξεῖζει, ὠρῶταν ἡ μὴν Μιντοῖν. Θὰ τίς φᾶς με τὸ βούρδουλα, κακὸ κοριτσά!

Σ' αὐτὸ τὸ ἀκουσμα ἡ Λόττη δυνάμωσε ἀκόμη περισσότερο τὰ οὐρλιασματά της. Ἡ μίς Ἀμέλια εἶχε τὰ δάκρυα στὰ μάτια ἡ φωνή της μίς Μιντοῖν ἀντηχοῦσε ἀπειλητικῶς ἔξαφνα ἡ μίς Μιντοῖν ἀγανακτισμένη καί ἀνίκανη νὰ ἐπιβληθῆ βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἀφήνοντας τὴ μίς Ἀμέλια νὰ τὰ βγάλῃ πέρα ὅπως μποροῦσε.

Ἡ Σάρα εἶχε σταθεῖ στὸ διάδρο-

μο καί σκεπτόταν ἂν ἔπρεπε νὰ μῆ μέσα ἢ ὄχι. Δέν ἦταν πολλές μέρες ποῦ εἶχε γνωρισθῆ με τὴ Λόττη καί φανταζόταν πῶς θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ τὴν ἡμερώσῃ. Καθὼς ἔβγαίνε ἡ μίς Μιντοῖν ἀντίκρουσε τὴ Σάρα καί ἐνοίωσε κάποια στενοχώρια. Σκέφθηκε πῶς λίγα λεπτά πρωτότερα ἡ φωνή της κάθε ἄλλο παρὰ μελισσιόλακτη καί φύχραιμη ἦταν.

— Ἀ, Σάρα, ἔδῶ βρίσκεσαι! ἔκανα μ' ἕνα χαμόγελο ποῦ δοκίμασε νὰ τὸ κάνῃ σοῦ τὸ δυνατόν πὸ γλυκό.

— Ἐστάθηνκα, ἐξηγήθηκε ἡ Σάρα, γιατί γνώρισα τὴ φωνή τῆς Λόττης καί σκέφθηκα πῶς μποροῦσα—ὦ δέν εἶμαι βέβαιη—μποροῦσα ἴσως νὰ τὴν κάνω νὰ ἡσυχάσῃ. Θὰ με ἀφήνατε νὰ δοκιμάσω, μίς Μιντοῖν!

— Θὰ εἶσαι πραγματικὰ πολὺ ἀξια, ἂν κατορθώσῃς ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, ἀπάντησε ξερὰ ἡ μίς Μιντοῖν σφιγγοντας τὰ χεῖλη της.

Ἐπειτα, βλέποντας ὅτι ἡ Σάρα φαίνόταν κάπως ἐκπληκτικῆ γι' αὐτὴ τὴν ψυχρὴ, ὀποδοχὴ ποῦ βρήκε ἡ πρότασή της, ἄλλαξε ἀμέσως ὄφος καί τῆς εἶπε:

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς εἶσαι πολὺ ἱκανὴ σὲ ὄλα κι' εἶμαι βέβαιη πῶς θὰ ἐπιτύχῃς. Πέρασε μέσα.

Καί τὴν ἄφησε νὰ περάσῃ.

Ὅταν ἡ Σάρα μπήκε μέσα στὸ δωμάτιο, ἡ Λόττη ἦταν πιασμένη χάμου στὸ πάτωμα, φώναζε καί χτυποῦσε τὰ πόδια της, ἡ δὲ μίς Ἀμέλια ἔβρισκόταν γονατισμένη πλάι της, κατακόκκινη καί κάθιδρη καί φαίνόταν σὰν τὸ ζωντανὸ ἀγαλμα τῆς ἀπελπισίας. Προσπαθοῦσε νὰ ἡμερέψῃ τὴ Λόττη παίρνοντάς τὴν πότε με τὸ καλὸ καί πότε με τὸ ἄγριο, πότε καί με τὰ δύο μαζί.

— Ἐλα, Λόττη, ἔλα, ἀγάπη μου, ἡσυχᾶσε. Κακοκόρισσο, νὰ ἴδῃς ξύλο ποῦ θὰ φᾶς! Μὴν κλαῖς, μὴν κλαῖς, μωρό μου, μοῦ σπαράζεις τὴν καρδιά.

Ἡ Σάρα πῆγε κοντὰ σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε. Δέν ἤξερε κι' αὐτὴ τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ, μὰ ἐνωίθη αὐτὰ τὸ λέγῃ στὰ κουτούροῦ ὄλα αὐτὰ τὰ ἀλληλοσυγκρούμενα πράγματα

δέν ἦταν βέβαια ἡ καλύτερη μέθοδος.

— Μίς Ἀμέλια, εἶπε με χαμηλὴ φωνή, ἡ μίς Μιντοῖν μοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ δοκιμάσω ἐγὼ νὰ ἡσυχάσω τὴ Λόττη. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τὸ κάνω;

Ἡ μίς Ἀμέλια τῆς ἔριξε ἕνα βλέμμα γεμάτο ἀπόγνωση:

— Φαντάζεσαι πῶς θὰ τὸ κατορθώσῃς; εἶπε.

— Δέν ξέρω, ψιθύρισε ἡ Σάρα, μὰ θὰ προσπαθῶσω.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ὁ μικρὸς:—Τί ὄρατες ζωγραφιές ποῦ εἶχει αὐτὸ τὸ βιβλίο! Ἀνεκρινόθη ἀπὸ τὸν Μορφέα

περίγραπτη ἀνακούφιση ποῦ γλύτωνε ἀπ' αὐτὸ τὸ βάσανο.

Ἡ Σάρα πῆγε κοντὰ στὴ μικρὴ ποῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ οὐρλιάζῃ καί νὰ χτυπιέται καί γιὰ λίγα λεπτά στάθηκε μπροστά της ἀμίλητη. Ὑστερα κάθισε στὸ πάτωμα δίπλα της καί περίμενε. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ οὐρλιασματά της Λόττης δέν ἀκούγόταν πιά τίποτε ἄλλο μέσα στὸ δωμάτιο. Ἡ κακομαθημένη αὐτὴ μικρούλα συνειδησμένη ν' ἀκούῃ ἔλους γύρω της τὴν παρακαλοῦν, νὰ πᾶψῃ, νὰ τὴν φοβερίζουν, νὰ τὴν ἱκετεύουν, ἔβρισκε τώρα παράξενη αὐτὴ τὴν ἡρεμία. Νὰ φωνάζῃς μ' ὄλη σου τὴ δύναμη, νὰ χτυπᾷς τὰ πόδια σου με ὄλη σου τὴ δύναμη, νὰ χτυπᾷς τὰ χέρια σου με ὄλη σου τὴ δύναμη καί νὰ δλιέπῃς πῶς τὸ μόνο πρόσωπο ποῦ βρίσκεται κοντὰ σοῦ μένει ὄλοένα ἀδιάφορο σὲ ὄλα αὐτὰ ποῦ κάνεις! Αὐτὸ ἦταν μοναδικὸ καί σπάνιο φαινόμενο καί ἀξίζε νὰ τὸ παρατηρήσῃ καλύτερα. Μισοάνοιξε τὰ μάτια της, ποῦ ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμή τὰ κρατοῦσε σφιχτὰ κλεισμένα καί εἶδε πῶς δίπλα της δέν βρισκόταν παρὰ μονάχα μιὰ μαθήτρια, ἀλλὰ ποιά; ἡ μαθήτρια ἐκεῖνη ποῦ εἶχε τὴν Ἐμίλο καί τόσα ἄλλα ὄρατα πράγματα. Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ τὴν κοιτάζε ἡσυχᾶ-ἡσυχᾶ με τὸ σαγόνι της ἀκουμπισμένο στὸ χέρι. Ἡ Λόττη σκέφθηκε νὰ ξαναρχίσῃ τίς φωνές, μὰ τὸ φύχραιμο ὄφος τῆς Σάρας καί ἡ ἀπόλυτη ἡσυχία ποῦ βασιλευε γύρω της τὴν ἐπηρεάζαν ἀθελά της κι' ἔτσι τὸ πρῶτο οὐρλιασμὰ της βγήκε πολὺ ἄτονο.

— Δέν ἔχω μαμ-μά! ξεφώνισε ἀλλὰ ἡ φωνή της ἦταν σημαντικὰ χαμηλωμένη.

Ἡ Σάρα ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κοιτάζῃ στὰ μάτια, ἀλλὰ στὸ βλέμμα της ἦταν τώρα ζωγραφισμένη κάποια συμπάθεια.

— Οὔτε ἐγὼ δέν ἔχω μαμμά, εἶπε. Αὐτὴ ἡ ἀπάντηση ἐσάστισε τὴ Λόττη. Ἐπαψε νὰ χτυπᾷ τὰ χέρια καί τὰ πόδια της καί κοιτάζε τὴ Σάρα κατάπληκτη.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΑΣΤΡΟΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ

1. Ἀζώφ! Τί κάνεις ἐκεῖ; Μοῦ κοιμάσαι τὴν καντοφλά! Στάσου νὰ ἴδῃς, αὐτὸ σκυλί, ζημιάρδουλο!
 2. Καταδικάζεσαι σὲ τούτημερο φυλάκι! Βῆμα δὲ θὰ κάνῃς ἀπὸ δῶ! Νὰ μάθῃς νὰ εἶσαι προσεκτικὸς!
 3.— Γὰρ, γὰρ, ποῦ πῶς Μπεμπέια; — Στὴν ἀγορά.— Ἀχ, πάρε με κι' ἐμένα, ποῦ μ' ἔχουν τὸν κατμένο φυλάκι!
 4.— Καλέ μου Ἀζώφ, πῶς νὰ γίνῃ αὐτό; Ἀ, στάσου, μιὰ ἰδέα. Νὰ βάλουμε τὸ σπατάκι σου ἐπάνω στὸ καροτσάκι μου—κι' ἐμπρός!

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

— "Ω σεξ, ένδοξα λείψανα, που τ'άρησε
'Ο κού ένδοξος τής γής πολιτισμός,
'Εσεις όπου λιβάνι σάς προσφέρεται
Παγκόσμιος, αιώνας θαυμασμός,

Γιατί στέκεστε' άλλωθα ως τόν αιώ-
[να μας ;
Κανείς τής έποχής σας πιά δεν ζή,
Πώς δεν επιθυμήσατε να μείνετε
Μ' αυτούς όπου σάς πλάσανε μαζί ;

— "Αν μείναμε στις θύελλες άλόγητα,
Χρόνον ένδοξον άλάλα μνημεία,
Είν' έπειδή διαρκώς μάς έπροστάτησε
Τού Κόριου τού παντός μιά βουλή θεία.

"Όταν λαμπρός έδω ναός θρόνησε
— άν είμαστε παρά τά ερείπια του —
Είπεν αυτός που δει προστάζει γίνεται
Και που τό πάν έπιτηρεί με τή μα-
[να Του :

«Ανά τά μάγμαρα π' όρατα σφάλισαν
Τις ύπερίε τους κεί μέσα για να κλει-
[σουν
Οί άνθρωποι, θά τά φωτίσουν τέσσερις
Λάμπρις, που έλο τόν κόσμο θά φω-
[τίσουν».

Τις τρεις ίσαμε τώρα τις γνωρίσαμε :
Τή μιά με τόν προγόνον σου τή λύρα,
Τό δόρυ και τόν κάλαμο τήν άλλην
Μαζί με τή βυζαντινή πορφύρα.

Τήν τρίτη, που πυκνά σκοτάδια διά-
[λυσε,
Με ξίφη και με βόλια φλογισμένα
Αιώνων τήν μικρή δουλειά διέκοψε:
Τό κομποξοκονισμένο Εικόσιόνα !

Τήν τέτατη τήν άστραπή προσμένουμε
Κι' ή όρα της έφτασε πιά, πλησιάζει,
Σάν τήν ίδιους, δεν περιάζει, άς πέ-
[σομε.
"Ας γκρεμιστούμε τότε' δεν μάς νοιάζει"
Ραφαήλ [Α]

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Χειμώνας ! 'Από δυό μέρους τώρα, τό
χιόνι σαν άσπρες μυγίτσες, γαμίζει τόν
άέρα και σκεπάζει τή γή μ' ένα άπαλό
στρώμα.

Ψυχή δέ φαίνεται στο άνηφορικό
μονοπάτι που άδηγει στα χωράδια που
είναι πάνω στο βουνό. Μά, αν προσέ-
ξες καλά, θά ίδης κάτι που μωρφίζει
να κινήται άργά. Είναι ο κύρ-Γιώργης
ό ταχυδρόμος.

Αυτός, άμφώφοντας τό κρού και τούς
κινδύνους (μπορεί από όρα σε όρα να
γλυτορήσει και να πέσει σε καμιά χα-
ράδρα) παίρνει τακτικά τό φειδωτό δρο-
μάκι για να πάη τά γράμματα στους
χωρικούς.

Και σήμερα με τήν τσάντα κρεμα-
σμένη στον ώμο του και μ' ένα χοντρό
ραβδί στο χέρι, προχωρεί προσεκτικά.
Τό χιόνι έχει σιβαχτεί πάνω στο
οκοφού του και πάνω στην πλάτη του.
Φθάνει στο χωριό και χτυπάει μιά-μιά
τις πόρτες εκείνων που τούς φέρνει
γαράμματα. Μοιράζει τούς φακέλους,
μοιράζει σ' άλλους τή χαρά σ' άλλους
τή λύπη, τήν έλπίδα ή τήν άπογοήτευ-
ση. "Άλλοι διαβάζοντας έβραστούν σε γέ-
λια κι' άλλοι δαγκάνουν τό κέλυ χεί-
λος, ένθ' τά μάτια τους θολώνουν από
δάκρυα.

Κι' ο γέρο ταχυδρόμος, αδιάφορος
για δλ' αυτά, τυλίγει τό χοντρό κα-
σκόλ σφιχτότερα γύρω από τό λαϊκό
του και παύει σκυφτός τό δρόμο για
άλλο χωριό. Πάει να σκορπίση άλλο
τό γέλιο ή τό δάκρυ.

"Ω, άς μπορούσε μόνο χαρά να μοι-
ράζει με τά γράμματα ο ταχυδρόμος !

Νίχη [Β]

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Στόν κήπο είχαν άπομείνει λίγα λου-
λουδια, μα κι' αυτά ήταν ξεθωριασμέ-
να. Σε μιά γωνιά του κήπου έφύτρωσε
τό τελευταίο χειμωνιάτικο τριαντάφυλ-
λο. "Ήταν μικρό, χλωμό και είχε στα
πέταλα του μιά σαγόνια δροσιάς που
έμοιαζε με δάκρυ.

Και λέει στην τριανταφυλλιά :
— Μητέρα μου, κρυώνω και βαριέ-
μαι. Δεν βλέπω καμιά άλλη αδελφή
μου γύρω μου.

"Ή τριανταφυλλιά τό παρηγόρησε :
— Δυστυχισμένη κορούλα μου, έχεις
γεννηθεί πολύ άργά. Οί αδελφές σου
έχουν πεθάνει πρό καιρού. "Ήσαν χίλια
όρατα τριαντάφυλλα τότε, φρέσκα και
χαρούμενα. Τώρα ο χειμώνας έλα τά
πεθαίνει. Μά γρήγορα θά έρθη ο ήλιος
για να σε φιλήσει με τίς ακτίνες του
και να σου ζεστάνη τή μικρή σου
καρδιά.

Τό τριαντάφυλλο ρόφησε :
— Και πώς είναι ο ήλιος ;
— Είναι όμοιος, μεγάλος όπως μιά
μεγάλη σελήνη χρυσή. Φωτίζει όλους
καλούς και κακούς, φτωχούς και πλού-
σιους, μεγάλους και μικρούς και όλους
τούς ζεσταίνει.

— Και πότε θά τόν ίδω, μητέρα ;
— "Όταν φύγουν εκείνα τά γκριζα
σύννεφα που τόν κρύβουν.

Τό τριαντάφυλλο πήρε λίγο θάρρος
και παρακαλούσε τόν ήλιο να έρθη να
τό ζεστανη. Μά αυτός δεν έρχόταν. . .
"Ένα πρωί, άρχισε να τρέμει και λέ-
γει στην τριανταφυλλιά :

— Μητέρα, μου, ο ήλιος δεν έρχεται
έγώ πεθαίνω από κρύο και πόνο.

"Εσήκωσε τό κεφάλι προς τόν ου-
ρανό κι' έμεινε νεκρό.

Τήν ίδια στιγμή έφύσηξε ένα παγω-
μένο άεράκι και σκορπίσε ένα-ένα όλα
τά πέταλα του φτωχού λουλουδιού.
"Εκείνη άκριβώς τήν στιγμή τό σύν-
νεφο σκορπίστηκαν και ο ήλιος έλαμψε
στόν ουρανό. Με μιά χλομή ακτίνα του
φιλήσε τήν μικρή καρδιά του άτυχου
τριαντάφυλλου.

Και ή τριανταφυλλιά έλεγε κουνών-
τας τά φύλλα της :

— Πολύ άργά ήρθες, ω ήλιε. Τό
φτωχό λουλούδι σε περιμένει έως τώρα
και πέθανε χωρίς να γνωρίσει τήν χα-
ρά να σε ίδη. . .

(Από τό 'Ιταλικό)

Μικρούλα Ντόρετ [Β]

Η ΠΕΡΑΙΚΑ

Στό σπίτι του χαριτωμένου μικρού
Κωστάκη είχαν άγοράσει εκείνη τή χρυ-
νά, άνάμεσα σ' άλλα, και μιά νόστιμη
περδικούλα, ζωντανή. Τ' όρατο πουλί
είχε γίνει ή λατρεία του μικρού.

"Ήσαν Γενάρης κι' έκανε κρύο δυνατό.
"Ο Κωστάκης συλλογιζόταν με λύπη
πόσο θά κρύωνε ή καίμενη ή περδικούλα
έκεί κάτω στον κήπο. . .

"Εκείνη τήν ήμέρα, ή Κατίνα — ή ύ-
πηρέτρια του σπιτιού — παραξενεύτηκε
που δεν είδε στον συνηθισμένο της τό-
πο τό άγαπημένο πουλί τό Κωστάκη
και, κάπως άνησυχη, είδοποίησε φοβι-
σμένα τήν κυρία της : Τό πουλί είχε γί-
νει άφαντο !

— Μήπως τήν είδες έσύ, Κωστάκη
μου ; ρώτησε ή μητέρα, που κάτι είχε
άρχισει να ύποπτεύεται.

— Τήν πέρδικα ψάχνετε ; είπε τό
παιδί με όλη τόν τήν άδωότητα. Μήν
άνησυχίτε. Είναι ο σίγουρο μέρος,
μαμμάκα μου, και τώρα πιά θά έχω ζε-
σταθή.

— Και ποι τήν πήγες, παιδί μου ;
ξαναρώτησε ή μαμμά.

— Έλάτε. . .

Τρόβηξε ίσια στην κουζίνα, άνοιξε
τό πορτάκι όπου πέφτει ή στάχτη του
φουρνέλλου, και δείχνοντας μέσα, είπε :
— Κρύωνε ή περδικούλα μου, μαμμά-
κα μου και γι' αυτό τήν πήρα από τόν
κήπο και τήν έχωσα έδω μέσα να ζε-
σταθή λιγάκι ή καίμενη. . .

"Η μαμμά έμεινε για μιά στιγμή αναυ-
δη, ένθ' ή Κατίνα, σιωπηλή τραβούσε
έξω τήν πέρδικα. "Ενομείται ότι τό δυ-
στυχισμένο πουλί, που είχε μείνει πάνω
από μιά όρα εκεί μέσα, είχε παραξε-
σταθή, και μάλιστα τόσο, που ήταν πιά
τσουρουφλισμένο έλεεινά και ψόφιο.

Κλαίει τώρα, καίμενη Κωστάκη, άλλα
παιός σου φταίει ; 'Από τή μιάν άκρη
έπεσε στην έλλη. . .

'Αδολέ [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό σχολείο ο δάσκαλος διδάσκει περι-
δυσυλλάβων λέξεων.
— Πές μας λοιπόν, έσύ, Τάκη, μιά
λέξη δυσύλλαβο.

— Μάτι.
— Όρατα και γιατί είναι δυσύλλαβος ;
— Γιατί έχωμε δυό μάτια, άπαντά ο
Τάκης θριαμβευτικά.

Πρόμαχος τής 'Ελευθερίας

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

'Αθήνα, 42 έδδς Εθνεπίδου
τίν 5 Φεβρουαρίου 1940

† ΛΕΟΝΗ Β. ΒΑΛΑΣΑΚΗ, ΤΟ ΓΕΝΟΣ
ΓΡ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Μεγάλο θαυμάσιμα έπληξε τόν κ. Φαι-
θωνα και τούς συγγενείς του : "Η πρώτη
του κόρη, ή Δεσνή, άπέθανε τήν π. Τρί-
τη, 30 'Ιανουαρίου, κι' εκηδεύθηκε τήν
έπομένη. "Ήταν σπάνια γυναίκα, με πολ-
λές άρετίες, με μεγάλη μόρφωση, και ου-
λόγως έκτακτη νοικοκυρά, άφοσιωμένη
με κούταπρήση στους δικούς της. "Ο πρώ-
τος θάνατός της — ήταν μόλις 41 έτών —
άφινε άπαρηγόρητο πατέρα, σύζυγο,
αδελφές και παιδιά, τά γνωστά σας άγγό-
νια του κ. Φαίθωνα, 'Ελένη, Εγγέννη και
Παύλο. "Απευθύνω σ' όλους τά θαμιά μου
συλλυπητήρια και παρακαλώ τόν 'Υψιστο
να τούς δίνη ύπομονή και παρηγοριά.

"Έτσι θά γινόταν, 'Αδολέ, αν μπορού-
σα να πάντω σ' ένα φυλλάδιο σ' όλα τά
γράμματα τής έδδομάδος. "Άλλά έπειδή αυ-
τό δεν τό κατορθώνω και πάντα μένουν
μερικά για τό έπόμενο, ένθ' στο μεταξύ
λαβαίνω κι' άλλα από τούς ίδιους, συμ-
βαίνει να μαζεύονται δυό και τρία γράμ-
ματα ένός και να πάντω μαζί σ' όλα. Αυτό
δμως γίνεται στην τούχη ποτέ δηλ. δεν
διαλέγω, άλλ' άπαντώ στα γράμματα με
τή σειρά που φτάνουν στα χέρια μου. Μό-
νο όταν έρχεται ή σειρά ένός γράμματος
φυλαγμένου, κοιτάζω αν ύπάρχουν στο
σωρό κι' άλλα του ίδιου. Τή διεύθυνσή
σου μπορείς να τή στείλεις στον Ταυρο-
μάχο ιδιαιτέρως, διά τού γραφείου μου —
δηλαδή μ' ένα γράμμα που θά μου στείλεις
με τά ταχυδρομικά να τού τό διαδίδω —
αν θέλεις.

Μπορώ, μπορείς βέβαια νάλλάξεις ψευ-
δώνυμο, δεν τό βρίσκω όμως κι' άπαραί-
τητο και πολλοί άλλοι έχουν άποκαλυ-
φθεί, άλλα κρατούν τό ψευδώνυμό τους.
Οί λύσεις του Πεντάβλου θά γραφτούν σε
καινό χαρτί κι' όχι σε λυσόχαρτο άπ' αυ-
τό που πουλώ στο γραφείο μου (έννοείται
κι' οί 'Ασκήσεις). Σήμα δεν έχω πιά, έχει
έξαντληθεί. "Ο 'Οδηγός τιμάται πρ. 6. Καί-
ρω που είσαι τόσο εύχαριστήμην από μένα.
Μαγεμένο Δοξάρι, καθώς λέγω και
παραπάνω, τό Σήμα έχει έξαντληθεί. Θά-
ταν βέβα α όρατο να δηήρχε, να τό πάρουν
και τά νέα Διαπλαστούλα, να τό φοροδύ
κι' αυτά και να γνωρίζονται ; άλλα σήμα-
ρα θά έστοίχιζε πολύ και δεν είναι περι-
σταση για να κόμω νέα παραγγελα. "Η
«Στέλλα Βιολάντη» — τό διήγημα και τό
δράμα μαζί — έχει 20 δραχ. με τά ταχυ-
δρομικά. «Φαραντίλα» είναι ξένη λέξη και
σημαίνει χορό, ουστό. Τήν έλλη λέξη δεν
τή διαδίδω καλά. Περιμένω τό ζεσταθώ-
μα κι' εύχαριστώ για όλα. Οί παραγγελιές
σου έγιναν.

Γέρο τού Μωριά, ιδέες τί λέω παρα-
πάνω στον 'Αδολέ. "Α, είναι πολύ όρατο
αυτό τό βιβλίο του κ. Μαξέ που έχει για
τίτλο τό... ψευδώνυμό σου. Ναί, έλλη φο-
ρά, όταν ή λέξη άρχισε από ε τής έδδξαν
δασεία : εάπτης, εοάκ' κ' όταν ή λέξη
είχε μέσα δυό ε, έδδξαν στο ένα φιλή και
στο άλλο δασεία : θάβδος. "Άλλ' αυτά
πιά καταργήθηκαν ούτε έξω για ποιο
λόγο τά είχαν άλλοτε.

Με τήν καρδιά μου, Γελασε 'Αντι-
πλοιαρχε, εύχομαι να πραγματοποιηθή
τόναρτο σου και να μπής στην Σχολή των
Δοκίμων έμα τελειώσης τήν Ε' του Γυμνα-

Στάμ. άλλα περιμένο κάτι καλύτερο.

Στάμ. άλλα περιμένο κάτι καλύτερο.

Στάμ. άλλα περιμένο κάτι καλύτερο.

Στάμ. άλλα περιμένο κάτι καλύτερο.

Στό σημερινό φυλλάδιο δημοσιεύονται
τρεις 'Ασκήσεις, από μιά καλή Συλλογή,
με τήν ύπογραφή 'Ανάγνωμος. Αυτό δεν
είναι ψευδώνυμο, άλλα τό έθια έγώ, για-
τί στο τετράδιο δεν βρήκα ούτε όνομα, ού-
τε ψευδώνυμο, ούτε διαμονή, ούτε τίποτα.
Μόνο στην πρώτη σελίδα, επάνω-επάνω,
τόν τίτλο έβρα : «Πνευματικά 'Ασκήσεις».
"Ο συνθέτης ή θά έξασε να τά γράψη,
ή θά τά έγραψε στο έξώφυλλο που χάθηκε
(γιατί τό τετράδιο έξώφυλλο δεν έχει). Τόν
παρακαλώ λοιπόν να μου γράψη άμέσως
ποιός είναι.

Τό πρώτο σου μεγάλο γράμμα, Μικρέ
Καλλιτέχνη, δεν θάβλα να τό έγραψες
με τέτοια «εναίσιμα», έλπίζω όμως να εί-
σαι τώρα έντελώς καλά. Τά τριμηνιακά Παί-
γνια λύνονται έποικια με μιά άλγεβρική
έξισωση ; άλλα άποικια δεν έχεις. "Άλγεβρα
τά λύνει με δοκιμές στην τάχη, που είναι
πιο δόκιμο. Με ρωτάς κι' άλλα, μα που
χώρας. Θά σε συγχωρή μόνο για τούς βαθ-
μούς του τριμήνου, αν και τού εξαμήνου
θά είναι βέβαια άνώτερο.

"Έτσι θά γινόταν, 'Αδολέ, αν μπορού-
σα να πάντω σ' ένα φυλλάδιο σ' όλα τά
γράμματα τής έδδομάδος. "Άλλά έπειδή αυ-
τό δεν τό κατορθώνω και πάντα μένουν
μερικά για τό έπόμενο, ένθ' στο μεταξύ
λαβαίνω κι' άλλα από τούς ίδιους, συμ-
βαίνει να μαζεύονται δυό και τρία γράμ-
ματα ένός και να πάντω μαζί σ' όλα. Αυτό
δμως γίνεται στην τούχη ποτέ δηλ. δεν
διαλέγω, άλλ' άπαντώ στα γράμματα με
τή σειρά που φτάνουν στα χέρια μου. Μό-
νο όταν έρχεται ή σειρά ένός γράμματος
φυλαγμένου, κοιτάζω αν ύπάρχουν στο
σωρό κι' άλλα του ίδιου. Τή διεύθυνσή
σου μπορείς να τή στείλεις στον Ταυρο-
μάχο ιδιαιτέρως, διά τού γραφείου μου —
δηλαδή μ' ένα γράμμα που θά μου στείλεις
με τά ταχυδρομικά να τού τό διαδίδω —
αν θέλεις.

Μπορώ, μπορείς βέβαια νάλλάξεις ψευ-
δώνυμο, δεν τό βρίσκω όμως κι' άπαραί-
τητο και πολλοί άλλοι έχουν άποκαλυ-
φθεί, άλλα κρατούν τό ψευδώνυμό τους.
Οί λύσεις του Πεντάβλου θά γραφτούν σε
καινό χαρτί κι' όχι σε λυσόχαρτο άπ' αυ-
τό που πουλώ στο γραφείο μου (έννοείται
κι' οί 'Ασκήσεις). Σήμα δεν έχω πιά, έχει
έξαντληθεί. "Ο 'Οδηγός τιμάται πρ. 6. Καί-
ρω που είσαι τόσο εύχαριστήμην από μένα.
Μαγεμένο Δοξάρι, καθώς λέγω και
παραπάνω, τό Σήμα έχει έξαντληθεί. Θά-
ταν βέβα α όρατο να δηήρχε, να τό πάρουν
και τά νέα Διαπλαστούλα, να τό φοροδύ
κι' αυτά και να γνωρίζονται ; άλλα σήμα-
ρα θά έστοίχιζε πολύ και δεν είναι περι-
σταση για να κόμω νέα παραγγελα. "Η
«Στέλλα Βιολάντη» — τό διήγημα και τό
δράμα μαζί — έχει 20 δραχ. με τά ταχυ-
δρομικά. «Φαραντίλα» είναι ξένη λέξη και
σημαίνει χορό, ουστό. Τήν έλλη λέξη δεν
τή διαδίδω καλά. Περιμένω τό ζεσταθώ-
μα κι' εύχαριστώ για όλα. Οί παραγγελιές
σου έγιναν.

Γέρο τού Μωριά, ιδέες τί λέω παρα-
πάνω στον 'Αδολέ. "Α, είναι πολύ όρατο
αυτό τό βιβλίο του κ. Μαξέ που έχει για
τίτλο τό... ψευδώνυμό σου. Ναί, έλλη φο-
ρά, όταν ή λέξη άρχισε από ε τής έδδξαν
δασεία : εάπτης, εοάκ' κ' όταν ή λέξη
είχε μέσα δυό ε, έδδξαν στο ένα φιλή και
στο άλλο δασεία : θάβδος. "Άλλ' αυτά
πιά καταργήθηκαν ούτε έξω για ποιο
λόγο τά είχαν άλλοτε.

Με τήν καρδιά μου, Γελασε 'Αντι-
πλοιαρχε, εύχομαι να πραγματοποιηθή
τόναρτο σου και να μπής στην Σχολή των
Δοκίμων έμα τελειώσης τήν Ε' του Γυμνα-

Στάμ. άλλα περιμένο κάτι καλύτερο.

Στάμ. άλλα περιμένο κάτι καλύτερο.

Στάμ. άλλα περιμένο κάτι καλύτερο.

Στάμ. άλλα περιμένο κάτι καλύτερο.

Στάμ. άλλα περιμένο κάτι καλύτερο.

Στάμ. άλλα περιμένο κάτι καλύτερο.

Στάμ. άλλα περιμένο κάτι καλύτερο.

«Έτσι μιά μέρα θά σε ιδούμε κι' ά-
ληθινό 'Αντιπλοιαρχο και πάντα. . . Γελα-
στό. Περίεργο να μου στείλεις Συλλογή με
τό όνομά σου, ένθ' ήταν ξένη ! Τι να γί-
νη τώρα ; Είναι αντικανονικό να λαβαί-
νουν μέρος σ' ένα διαγωνισμό όμαδες, αν
συνεργασία, κι' άδικο για κείνους που έρ-
χόσονται και διαγωνίζονται μόνοι τους.
"Όστόσο θά εξακολουθήσω να δημοσιεύω
άπ' αυτή τή Συλλογή 'Ασκήσεις με τό
ψευδώνυμό σου κι' αν παρενέσει θά βάλω
«'Εστίσις». Βραβείο όμως δεν θά
δώσω. Γιατί ποιός θά τό έπαιρνε ; . .

"Ο Τεμπελάκος μου γράφει : «Τώρα
είς γιορτές, ο πατέρας μου που πήρε τούς
τόμους 1904 και 1905, που τούς διαβάξες
έταν ήταν κι' αυτός στην ήλικία μου και
τόν είχε γράψει συνδρομητή ο παππούς
μου». Τι όρατα ! Να πάλι οί τρεις γε-
νάς. . . Στους τόμους αυτούς ο Τεμπελά-
κος βρήκε ένα σωρό όρατα «αναγνωσμέ-
να για μικρά παιδιά» και πολλές «Μαγι-
κάς Εικόνες». "Άλλά μήπως και τά σημε-
ρινά τής Κορδά-Μάρθα δεν είναι όμοιές
όρατα και φιλότερα ; Μόνο οί Μαγιμάς
Εικόνες ύστεροβν, γιατί πέρασε ή μόδα
τους στην Εύρώπη, δεν βρίσκω πιά στα
εθνοπατικά περιοδικά, κι' αυτός που δημο-
σιεύω είναι έργα συνδρομητών.

Συμφωνώ, άπαντώ στο πρώτο σου
τό Φεβρουαρίου. Τά έλαβα και τά άλλα,
άλλά. . . θά σου τά φώ κι' αυτά, γιατί άλ-
λοίως δεν γίνεται. "Έχεις τήν προσομία
που ζητείς για τήν άποστολή τής Στατι-
στικής σου. Τό λυσόχαρτο που. . . μοιρολο-
γούσες, μπήκε στη θέση του κι' ήσυχασε.
Εύχομαι καλά έπιτυχία στους διαγωνι-
σμούς, και σάραχα και σ' όλα.

"Ανανώσω, Μπετόβεν, τό «γρίκο» και
γι' αυτό πολύτιμο ψευδώνυμό σου. Είναι
τόσο όρατο να κρατή κανείς πολλά χρό-
νια τό ίδιο ψευδώνυμο ! "Έδωσα τό φακί-
λάκι στον κ. Φαίθωνα, που σ' εύχαρίστη
πολύ. Σοβ έστειλα και λομό. Και τώρα,
με τήν αναβολή του «νοστίμου ήματός»
σου, περιμένω τουλάχιστο να μου γράψεις
συχνότερα.

Συγγενέ, εύχαριστώ πολύ για τό ξε-
σπάθωμα. "Βοτείλα στον καλό σου φίλο
τά φυλλάδια κι' έλπίζω να γίνη και δικός
μου. "Ο κ. Φωκίανος θαλαρσο είναι καλούς
λόγιος που δεν φανερώσει ποτέ τόνομά
του. "Ο 'Αναγίας είναι. . . ο 'Αναγίας. "Η
«'Αναθερητή» του κ. Ε. άναποθήκης τε-
λευταία από τόν έκδόστη 'Σαλίβερο τή
σειρά των νέων δεκαδράχμων του βιβλίων.

Σ' άλλους δεν έχω τόπο να πάντησω.
Φάλαξα ναυαπάντησα για τό έρχόμενο, κι'
είναι πολλά αυτή τή φορά. . .

Σ' άλλους δεν έχω τόπο να πάντησω.
Φάλαξα ναυαπάντησα για τό έρχόμενο, κι'
είναι πολλά αυτή τή φορά. . .

Σ' άλλους δεν έχω τόπο να πάντησω.
Φάλαξα ναυαπάντησα για τό έρχόμενο, κι'
είναι πολλά αυτή τή φορά. . .

Σ' άλλους δεν έχω τόπο να πάντησω.
Φάλαξα ναυαπάντησα για τό έρχόμενο, κι'
είναι πολλά αυτή τή φορά. . .

Σ' άλλους δεν έχω τόπο να πάντησω.
Φάλαξα ναυαπάντησα για τό έρχόμενο, κι'
είναι πολλά αυτή τή φορά. . .

Σ' άλλους δεν έχω τόπο να πάντησω.
Φάλαξα ναυαπάντησα για τό έρχόμενο, κι'
είναι πολλά αυτή τή φορά. . .

Σ' άλλους δεν έχω τόπο να πάντησω.
Φάλαξα ναυαπάντησα για τό έρχόμενο, κι'
είναι πολλά αυτή τή φορά. . .

